

Bram Bakker

Psychiater Bram Bakker (54) buigt zich elke maand over onze geestelijke gezondheid.

‘VAGE’ KLACHTEN

Het woord ‘tinnitus’ is niets meer of minder dan de aanduiding van ‘oorsuizen’ door een arts. Potjeslatijn dus. Het is een vaak zeer hinderlijke klacht en het komt ook heel vaak voor, maar het woord ‘tinnitus’ zegt niets over de oorzaak. De vakterm voor klacht is overigens ‘symptoom’, dat is ook nogal verhuullend.

Sinds een maand of wat heb ik last van ‘cerebellaire ataxie’. Dat klink chic, maar is niet wezenlijk anders dan ‘tinnitus’, een symptoom dus...

In mijn geval zeer hinderlijk, want ik heb me ziek moeten melden. Ik loop als een dronkenman en val soms om. Mijn vingers kunnen niet uitvoeren wat mijn verstand wil, dus na eindeloze foutieve aanslagen heb ik de computer afgezworen. En ik praat met moeite verstaanbaar, vooral als ik moe ben, aan het einde van de dag.

Ik heb me gemeld bij mijn huisarts, die onmiddellijk begon over mijn cerebellum, ofwel mijn ‘kleine hersenen’, en over een vreemde, zeldzame stoornis. Hij verwees me naar de lokale neuroloog – met spoed. Omdat ik de 50 ben gepasseerd, startte men de behandeling van een hersenbloeding op, ook al was deze niet aangetoond. Een MRI-scan (met contrast) liet uiteindelijk zien dat dit het niet was.

Er volgden meer ‘negatieve’ onderzoeken en in totaal keken zes neurologen me na. Toeval of niet, ze waren allemaal vrouw, en aardig. Ik was in drie ziekenhuizen en werd twee keer opgenomen. Nog steeds is niet bekend wat de oorzaak van mijn klachten is.

Alle onderzoeken – naast de genoemde hersenscan diverse bloedonderzoeken en een ruggenprik – hebben de uitslag ‘normaal’. Ik heb geen kanker of enge spierziekte, Maar wat dan wel? Ik word

niet behandeld, want ik heb geen diagnose.

“Hoe langer we niets ontdekken, hoe beter voor u”, zei een neurologe troostend. De werkhypothese is nu: een zeldzame complicatie van de griep. Inderdaad niet aantoonbaar. Negentig procent geneest binnen zes maanden, zegt Dr. Google, en daar houd ik me maar aan vast. Dat het meestal jonge kinderen treft, is een schrale troost. En ja, ik had inderdaad een forse griep.

Omdat er geen diagnose is word ik niet behandeld. Maar wat heb ik dan wel?

Over de westerse geneeskunde zegt dit ook van alles: men doet zijn uiterste best een diagnose te vinden, alvorens men eventueel aan de slag gaat. ‘Kanker’ is een zwaar vonnis, maar laat aan duidelijkheid weinig te wensen over, net als een gebroken been. Ik denk dat je in dergelijke gevallen goed wordt geholpen in ons land. Vaak ook nog op kosten van een zorgverzekeraar.

Ik ben een pechvogel, net als mensen met bijvoorbeeld ‘tinnitus’. Het aantal onbegrepen klachten neemt toe. Als een symptoom geen verklaring heeft, dan kunnen we niet veel in de westerse geneeskunde. Dan weten we ons er geen raad mee. Tot nu toe zijn er maar weinig mensen die zich zorgen maken over de tekortkomingen van dit model.

Laat staan artsen.

Maar ik heb wel mijn twijfels, vanwege de toename van ‘vage klachten’. En niet alleen uit eigen ervaring. Ook in de psychiatrie, mijn werkerterrein, zie ik het al jaren toenemen.

BRAM BAKKER